

Dotze candidats per a un càrrec

Els francesos han de decidir qui passa a la segona volta de les presidencials entre dotze opcions. El més afavorit sembla Nicolas Sarkozy, fins fa poc ministre de l'Interior, tot i que els sondeigs mostren l'ascens del centrista François Bayrou. A més, tothom es pregunta si l'ultradretà Jean Marie Le Pen tornarà a donar la sorpresa.

Larquitectura institucional que avui dia té França va ser pensada pel general De Gaulle. Ell va voler un sistema polític en què el president de la República, el cap d'estat, fos també el cap del Govern i que tingués a les mans l'arma de la dissolució de les dues cambres del Parlament. Un president escollit gràcies al sufragi popular. El resultat és que el primer ministre només és el primer dels ministres. Quan es produeix una situació de cohabitació, és a dir, quan a l'Assemblea Nacional la majoria té un color diferent al del president, llavors moltes coses queden ajornades. Mitterrand va presidir trobant-se, en dues oportunitats i durant dos anys, amb majories contràries. Chirac va haver de conviure amb el socialista Jospin durant cinc anys. El proper president haurà de fer votar, entre el 10 i el 17 de juny, el nou legislatiu. Sobre el paper qui guanya com a president té fàcil d'obtenir una majoria governamental, però aquesta facilitat és enganyosa perquè, per exemple, a Ségolène Royal, la candidata socialista, li pot costar trobar aliats, ja que els verds i els comunistes apareixen molt debilitats. Al seu torn, a François Bayrou, el candidat centrista, els diputats poden venir-li de la dreta o de l'esquerra o dels dos costats, perquè amb els seus no en té prou.

Quatre noms menys. A la primera volta d'aquestes eleccions presiden-

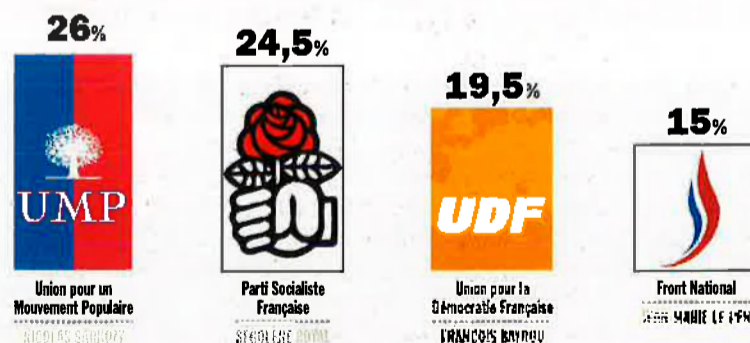
cial franceses es presenten dotze candidats, quatre menys que el 2002. El primer que sorprèn és la presència de tres candidats trotskistes, ja que no és una opció menor. El 2002, sumades, les opcions trotskistes van recollir gairebé l'11% del vot. Aquesta vegada, Arlette Laguiller, candidata de Lluita Obrera, es presenta per sisena i última vegada, mentre que la Lliga Comunista Revolucionària torna a apostar per Olivier Besancenot, el candidat més jove, amb 34 anys, carter de professió i un bon orador. D'altra banda, Gérard Schivardi, alcalde de Meilhac, és un socialista que es presenta en nom del secretíssim Partit dels Treballadors. Schivardi vol sortir de la UE i renacionalitzar-ho tot.

Un altre candidat d'extrema esquerra és José Bové, el pagès d'un món sense pagesos, un pagès altermundialista que parla un anglès excel·lent i al qual no votaran ni els pagesos. Al seu torn, el mític PCF, el Partit dels Comunistes, és avui dia una ombra del que fou i recull menys del 4% dels vots. La simpàtica Marie-Georges Buffet no arriba a dissimular amb el seu somriure que ella encara és una addicta als mètodes estalinistes. Sempre a l'esquerra, es troba també Dominique Voynet. Bona oradora i debatedora, Voynet paga el fet de no tenir pèls a la llengua i, al mateix temps, que tothom sàpiga que està disposada a renunciar als aspectes més radicals del seu programa –l'abandó immediat de l'energia nuclear– a canvi de responsabilitats ministerials en un govern de majoria socialista. Voynet és una ecologista a la qual li retreuen que faci política i el fer "política" és el que li impedeix capitalitzar el seu crèdit com a bona gestora.

Això no obstant, tot i l'elevat nombre de candidats, qui té possibilitats de passar a la segona volta per l'esquerra és la socialista Ségolène Royal, que es va fer escollir candidata per la base jove –i no tan jove– en les primàries del Partit Socialista, amb un 60% dels vots. El seu crèdit es basa en el fet de no haver manat mai i no tenir un corrent propi. Ara paga precisament el fet

Intenció de vot en les eleccions presidencials

Primera volta de 2007

Font: Sondeig fer públic per l'empresa CSA el 29 de març.

Els quatre candidats amb més possibilitats, Nicolas Sarkozy, Ségolène Royal, François Bayrou i Jean-Marie Le Pen.

de no tenir un corrent propi, ja que els vençuts ressentits de les primàries socialistes, Dominique Strauss Kahn, Laurent Fabius i Lionel Jospin, no paren de fer-li travetes. Mentrestant, Royal ha mancat de claredat a l'hora de presentar el seu programa i ha comès alguns errors de debutant. En qualsevol cas Royal també topa amb el fet de tenir els mitjans de comunicació en contra i ser menysvalorada pel microcosmos parisenc, és a dir, aquells que donen o treuen les bones notes, que determinen qui surt o no a la televisió i que ajuden a tenir sondeigs bons o dolents.

La sorpresa d'enguany. El centrista François Bayrou és la revelació de la campanya perquè ningú no comptava amb ell. El fet que Sarkozy hagi radicalitzat el seu discurs per anar a buscar el vot ultradretà del Front National li ha deixat molt de camp lliure –el del liberalisme europeista– i que el PS francès continuï sent, malgrat Ségolène, el més roig de tots els partits socialistes europeus ha permès que Bayrou pugui discursar sobre la socieconomia. Quan Sarkozy i Royal tornen a les seves posicions naturals, a Bayrou se li redueix el terreny de joc i llavors tot-hom es demana amb qui pretén governar aquest home. Un misteri.

Per la seva banda, Nicolas Sarkozy es presenta com el gran favorit. Sembla tenir-ho tot a favor: els diners, un partit, la premsa i una part suficient de l'electorat. En contra seva, el fet de transmetre el sentiment de ser ambició químicament pura, sense cap convicció, i

La candidata socialista Ségolène Royal topa amb el fet de tenir els mitjans de comunicació en contra

també ser massa sensible a flirtejar amb el món *people* o de gent guapa. A més, encara que vol encarnar la ruptura, és la continuïtat, no en va porta cinc anys sent el número dos del Govern. I com a ministre de l'Interior ha gesticulat molt i bé, però ha fet poca cosa i molt malament. Un ministre al qual li cremen 45.000 cotxes en un any no pot posar-se medalles, com no pot posar-se-les perquè robin menys telèfons mòbils o ràdios de cotxe, perquè avui tots els cotxes tenen ràdio i els telèfons mòbils estan protegits. En canvi la violència contra les persones ha aug-

Nicolas Sarkozy sembla tenir-ho tot a favor: els diners, la premsa i una part suficient de l'electorat

mentat. En fi el major mèrit d'aquest home amb pressa i ganes de tenir-ho tot que és Nicolas Sarkozy és que sap fer mentir els miralls.

A la dreta de Sarkozy. Com a candidats de la dreta més dura es troba el representant dels caçadors, Frédéric Nihous, que és una incògnita però que de segur que no igualarà el 4% del seu antecessor el 2002. I també hi ha el sobiranista catòlic Philippe de Villiers, que juga la carta de l'antiislamisme i de criminalitzar la immigració. Tot això sense deixar de banda Jean-Marie Le Pen, que, a 78 anys i després de recuperar-se d'un càncer, apareix com un candidat sense cap crèdit. Això, però, no sembla restar-li força, ja que una gran part del vot de Le Pen és un vot de protesta, de gent desenganyada, que creu que tots els polítics són corruptes o que estan farts de la impotència d'una classe política que per justificar la seva incapacitat per a canviar les coses s'omple la boca de lògiques econòmiques. Le Pen és ara menys radical, diu menys barbaritats contra els estrangers, deixa que la seva filla Marina –llestà i competent– el substitueixi en molts debats i el resultat és que les intencions de vot el situen al voltant del 14%, dos punt per sobre del 2002. Tindrà, doncs, encara millor resultat que el 2002? Ningú no ho sap, perquè també sembla que ara la gent s'atreveix més a dir que vota Le Pen. Ja no és el dimoni.

Octavi Martí
París